

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: VI.

2021

I. štvrťročník

KRISTOVO ZMRŤVYCHVSTANIE JE PRAVDA, NA KTOREJ STOJÍ NAŠA VIERA

„Láska Zeleného štvrtku, viera Veľkého piatku, nádej Bielej soboty a víťazstvo Veľkonočnej nedele nech vás posilní a naplní dôverou a pokojom.“ Tak znie jeden z pekných a hlbokých veršov, ktoré si posielame pri vinšovaní veľkonočných sviatkov, ktoré opäť budeme sláviť fyzicky odlúčení od spoločenstva veriacich.

Možno sa nás zmocňujú obavy, či neochabne naša viera v dôsledku obmedzení, ktoré zasiahli aj hromadné slávenie svätých omší. Tie sa neslávia počnúc Novým rokom 2021. Nevieme, aké to bude mať následky, keď mnohí kresťania v tomto období nevidia kostol zvnútra, ale iba zvonka... Podobne nevieme, aké následky bude mať do budúca vakcinácia, na ktorú sme sa podujali. Všeobecne sa verí tomu, že očkovanie je jediná cesta, ako sa vrátiť k predošlému spôsobu života. Ale čo povedať na slová českého lekára MUDr. Jana Hnízдила, ktorý sa vyjadril, že my sa už k predošlému stavu vrátiť nemôžeme a že musíme žiť inak. Tieto slová možno vnímať ako prorocké... Osobne to vidím tak, že Boh nás touto pandémiou napomína, lebo sme sa od neho vzdialili a musíme vstúpiť všetci do seba a žiť inak. Zmeniť spôsob života v oblasti sociálnej, ekonomickej a hlavne v morálnej. Naši vládni predstavitelia zaviedli mnohé obmedzenia, avšak vidíme, že Boh ich snahy nepožehnal, pretože stále máme veľa úmrtí a množstvo pacientov v nemocniciach. Navyše sme boli svedkami ich škriepok a rozdelenia vo vnútri koalície. Všimnime si aj jednu vec: počas prvej vlny pandémie sa v nedeľu nenakupovalo a Boh nás požehnal – začala pandémia ustupovať. Potom sa v nedeľu začalo opäť veselo nakupovať, prišla druhá vlna a nedokážeme ju stále zraziť. Čiže pre niektorých „vivat ekonomika“ aj na

úkor Božieho prikázania. A sú tu aj iné príčiny: cestovanie ľudí do zahraničia, ktorému sa dala konečne „stopka“, nedodržiavanie opatrení, zvýšená mobilita ľudí /aj kvôli testovaniu/... A bezbožnosť, lebo stále mnohí zabúdajú na Boha a vychladla v nich láska.... V obchode môžu byť viacerí, aj na testovaní, ale v kostole nie... A tak sa náboženský život uzavrel len medzi múry našich príbytkov.

Sú tu najväčšie sviatky v roku, keď slávime Veľkú noc. Nenechajme si tieto sviatky zatieniť smútkom pandémie a nespokojnosťou voči predstaviteľom štátnej moci. Prežime to podstatné vo viere v Boha a to je Kristovo víťazstvo nad hriechom a smrťou. Veľká noc je veľkou preto, lebo sa v nej udialo to, čo má trvalú platnosť: Pán Ježiš rozlámал okovy smrti a nám dal nádej dostať sa do neba. Prídu všetci do prislúbenej blaženosti v nebi? Nebo je síce otvorené pre všetkých, ale nie všetci prídu do neba, lebo nie všetci uveria v Ježiša Krista, ktorý je náš Spasiteľ. My sme však uverili, že Ježiš Kristus zomrel a vstal zmŕtvych. Na tejto pravde stojí naša viera i dvetisícročná viera Cirkvi. No nezabúdajme, že k viere patria aj zodpovedné skutky a tými je život podľa Božích prikázania a podľa evanjelia.

Drahí moji veriaci, zvyknem sa k vám prihovárať aj prostredníctvom statusov, či vysielaním svätým omší online cez náš facebook *Farnosť Horné Orešany*. Všetkým, ktorí nás sledujete vyjadrujem svoje poďakovanie. Niektorí prídete po skončení sv. omše na sv. prijímanie, nakoľko taká možnosť existuje. Na prvý piatok v marci som dal možnosť veriacim, aby ste pristúpili k sv. spovedi a rozdal som vám sv. prijímanie. Všimol som si, s akou veľkou túžbou a radosťou ste pristúpili k sv. prijímaniu, veď to bolo po dlhom čase. Nuž je pravda, že všetci tí, ktorí majú úprimnú vieru a nie iba formálnu, sú už duchovne vyprahnutí a tak túžia po duchovnom pokrme. Vďaka Bohu, že naša viera žije. Nikto nám ju nevezme. Dá sa ju však stratiť, ak by sme o ňu nestáli. Majme snahu ju vždy posilňovať modlitbou a čítaním Božieho slova a podľa možnosti ju posilniť aj sviatosťami. Aj keď sme sa dostali do veľmi ťažkej situácie a veľkej izolácie od kostola, prežívajme ako spoločenstvo veriacich duchovne zjednotení so Svätým Otcem každú sv. omšu aspoň prostredníctvom televízie či internetu. Nedávno sa veriaci v Iraku nesmierne potešili apoštolskej návšteve Svätého Otca Františka, ktorý na nich nezabudol. On sa modlí aj za nás a tiež prosí, aby sme sa modlili za neho. A čo je najdôležitejšie: Boh na nás nikdy nezabudne, veď sme jeho deti a konečné víťazstvo je na Božej strane.

Duchovný otec Milan

SVÄTÁ CIRKEV SLÁVI ROK SVÄTÉHO JOZEFA

Svätý Otec František vyhlásil osobitný Rok sv. Jozefa. Príslušný apoštolský list *Patris corde* (S otcovským srdcom) podpísal 8. decembra, presne 150 rokov od vyhlásenia svätého Jozefa za patróna celej Cirkvi pápežom Píom IX. v roku 1870. Spolu so zverejnením apoštolského listu *Patris corde* vyšiel i príslušný dekrét Apoštolskej penitenciárie, ktorým sa na obdobie slávenia „Roka svätého Jozefa“ udeľuje „dar mimoriadnych odpustkov“.

Konferencia biskupov Slovenska prináša na internetovej stránke www.kbs.sk oficiálny preklad Apoštolského listu Svätého Otca Františka *Patris corde*. Pápež František ním pri príležitosti 150. výročia vyhlásenia sv. Jozefa za patróna univerzálnej Cirkvi vyhlásil mimoriadny Rok sv. Jozefa.

O vyhlásenie svätého Jozefa za patróna Katolíckej cirkvi sa postaral bl. pápež Pius IX. dekrétom *Quemadmodum Deus* z 8. decembra 1870. Mimoriadny Rok sv. Jozefa, ktorý ustanovil pápež František na oslavenie 150. výročia tejto udalosti. Začal 8. decembra 2020 a potrvá do 8. decembra 2021.

Spolu so zverejnením apoštolského listu *Patris corde* vyšiel i príslušný dekrét Apoštolskej penitenciárie ktorým sa na obdobie slávenia „Roka svätého Jozefa“ udeľuje „dar mimoriadnych odpustkov“ pri splnení zvyčajných podmienok (svätá spoveď, sväté prijímanie, modlitba na úmysel Svätého Otca). Dekrét zároveň odporúča, aby sa slávil špeciálne sviatky, pobožnosti a modlitby k úcte svätého Jozefa.

Dekrét je pozvaním pre veriacich využiť obdobie, ktoré potrvá do 8. decembra 2021, na „denné posilňovanie svojho života viery v uskutočňovaní Božej vôle naplno,“ podľa vzoru svätého Jozefa: „Všetci veriaci tak budú mať možnosť usilovať sa prostredníctvom modlitieb a dobrých skutkov, aby za pomoci sv. Jozefa, hlavy nebeskej rodiny z Nazareta, nadobúdali útechu a úľavu od ťažkých ľudských a sociálnych súžení, ktoré dnes postihujú súčasný svet.“ Úplné odpustky sa udeľujú za bežných podmienok (sviatostná spoveď, eucharistické prijímanie a modlitba na úmysel Svätého Otca) tým veriacim, ktorí sa s duchom strániacim sa akéhokolvek hriechu zúčastnia na prežívaní Roka sv. Jozefa pri určených príležitostiach a určeným spôsobom. Oficiálny preklad dekrétu budú publikovať jednotlivé miestne cirkvi. Zjeho obsahu možno uviesť, že odpustky sa

udeľujú napríklad tým, ktorí budú aspoň 30 minút meditovať o modlitbe Otčenáš alebo sa zúčastnia na duchovnej obnove trvajúcej aspoň jeden deň, ktorej súčasťou je meditácia o sv. Jozefovi. Ďalej tým, ktorí podľa príkladu sv. Jozefa vykonajú telesný alebo duchovný skutok milosrdenstva. Tiež rodinám alebo snúbencom, ktorí sa budú spolu modliť ruženec. Podobne tým, ktorí dennodenne zveria svoju činnosť do ochrany sv. Jozefa a každému veriacemu, ktorý bude modlitbami prosiť o príhovor remeselníka z Nazareta, aby ten, kto hľadá prácu, mohol nájsť zamestnanie a aby práca všetkých bola dôstojná. Úplne odpustky získajú aj veriaci, ktorí sa na príhovor sv. Jozefa budú modliť za Cirkev trpiacu prenasledovaním zvonka či zvnútra (ad intra a ad extra) a za úľavu všetkých kresťanov, ktorí znášajú akúkoľvek formu prenasledovania. Ak patria klatinskému obradu, urobia tak Litániami k sv. Jozefovi, v prípade byzantského obradu Akatistom k sv. Jozefovi (alebo jeho časťou), prípadne inou modlitbou k sv. Jozefovi vlastnou ich liturgickej tradícii.

Dekrét predkladá na inšpiráciu postoje iných svätých: Sv. Terézia z Avily považovala sv. Jozefa za ochrancu pre všetky životné okolnosti. Sv. Ján Pavol II. sa vyjadril, že postava sv. Jozefa «vo svetle tretieho kresťanského tisícročia nadobúda pre Cirkev v súčasnosti mimoriadny význam» (Apošt. exhort. *Redemptoris custos*, 32). V texte dekrétu ďalej čítame: „Aby sme znovupotvrdili univerzálnosť patronátu sv. Jozefa nad Cirkvou, ako prídavok k vyššie uvedeným príležitostiam, Apoštolská penitenciária udeľuje úplne odpustky veriacim, ktorí sa pomodlia akúkoľvek legitímne schválenú modlitbu alebo úkon úcty ku sv. Jozefovi, napríklad „K tebe sa utiekame, sv. Jozef“, osobitne pri príležitosti 19. marca a 1. mája, na sviatok Svätej rodiny Ježiša, Márie a Jozefa, v Nedeľu sv. Jozefa (podľa byzantskej tradície), v 19. deň každého mesiaca či v každú stredu – deň zasvätený pamiatke svätca podľa latinskej tradície.

„Cieľom tohto apoštolského listu je prehĺbiť našu lásku k tomuto veľkému svätcovi a povzbudiť k prosbám o jeho príhovor a k nasledovaniu jeho čnosti a jeho zápalu,“ píše pápež František. V závere listu pridáva i modlitbu k sv. Jozefovi, ktorú prinášame v plnom znení.

Buď pozdravený ochranca Vykupiteľ a
a ženích Panny Márie.

Tebe Boh zveril svojho Syna;
v teba Mária vložila svoju dôveru;
s tebou sa Kristus stal mužom.

Ó, blažený Jozef, ukáž, že si aj naším otcom
a veď nás po ceste života.

Vypros nám milosť, milosrdenstvo a odvahu
a ochráň nás pred každým zlom. Amen.

SV. JOZEF – PATRÓN UMIERAJÚCICH

Marec, poberaj sa starec...“ Lenže, nám v uplynulom mesiaci odišli na večnosť veriaci aj v mladšom veku, čo nikto z nás neovplyvní. V marci slávime sviatok sv. Jozefa, ženícha Panny Márie. No my celý rok sa môžeme obzvlášť utiekať k sv. Jozefovi, nakoľko Svätý Otec František vyhlásil Rok Sv. Jozefa. Nielen v marci, ale i v iné mesiace nám narástla a možno

narastie úmrtnosť nielen v našej farnosti či v našej krajine, ale na celom svete postihnutom pandémiou koronavírusu. A práve preto chceme vzývať Svätého Jozefa, patróna umierajúcich, aby orodoval za všetkých, ktorí odchádzajú z tohto sveta a vyprosil im šťastlivú hodinku smrti.

Zo Svätého písma poznávame tohto spravodlivého muža, ktorého dal Boh panenskej Bohorodičke za ženícha. Poznávame ho ako muža viery, poslušnosti, tichosti a ochrancu Svätej rodiny. Poznáme ho tiež ako tesára a potomka z Dávidovho rodu. Jeho príklad nás všetkých povzbudzuje, aby sme ho nasledovali: poctivo pracovali, počúvali Boha a ochotne plnili jeho vôľu.

ČO POVIEME NA REKLAMY?

Asi všetkým vadí, že pozeráme zaujímavý film a televízia tam vkladá reklamy a tak sa celý film predĺži... A reklamy nám chcú dopriať, alebo inak povedané, my si máme dopriať. Už sa nám to vidí až smiešne, keď mladí prinášajú z reťazca LIDL plné nákupné tašky, vraj preto, že to tam prehnali z nízkymi cenami. Teda, ak sú nízke ceny, tak je dôvod kupovať všetko do radu a potom doma nie je už ani kde uložiť zakúpený pór... To je reklama. Tá nás má presvedčiť, že treba mať plnú špajzu, chladničku, mať najvýhodnejší paušál, či sporenie. Ale my kresťania sa pozeráme na život nielen telesnými očami, ale aj očami viery. A nechceme, aby boli prázdne naše duše. Preto sa duchovne vzdelávajme, zaoberajme sa tomu čo vnútorne osoží našej duši. Reklama nás chce presvedčiť, čo by bolo dobré si zakúpiť a potom môžeme mať problém to skladovať. Boh nás však nepresvedča. On nás oslovuje tichým hlasom svedomia, oslovuje nás cez Božie slovo či cez udalosti, alebo prostredníctvom ľudí. A práve živý Boh chce naplniť nie naše špajze, či poličky, ale naše srdcia svojou milosťou – láskou a pokojom.

NAD BOŽÍM SLOVOM JN 10, 14-15

„Ja som dobrý pastier. Poznám svoje a moje poznajú mňa, ako mňa pozná Otec a ja poznám Otca. Aj svoj život položím za ovce.“

„Ovce našiel už Baránok, nás ovečky stratené; zmieril nás so svojím Otcem, hriechy nám sú zhladené.“ Tieto slová sú nám známe z veľkonočnej sekvencie. Aj na veľkonočných pohľadniciach je často zobrazený Pán Ježiš ako Dobrý pastier, ktorý vyslobodil svoje ovečky z hriechu /z trnia/ a dáva im pokojnú pastvu – večný život. Vo veľkonočnom čase prežívame viac ako inokedy pravdu, že Kristus zomrel za nás, aby nás zmieril s nebeským Otcem. On dobrý Pastier dal život za svoje ovce a prejavil tak svoju veľkú lásku voči nám. To neurobil zatiaľ nik iný na svete a ani už nik neurobí. A my by sme mali zostať nevšímaví a nevďační? Vonkoncom nie. Preto svoje kolená zohýbame pred naším Spasiteľom a ďakujeme mu za jeho nesmiernu lásku. Musíme pamätať na to, čo Kristus Pán pre nás urobil. A preto denne sa prináša na našich oltároch Najsvätejšia obeta ako pamiatka na jeho bezhraničnú lásku na križi voči nám všetkým.

Keď Kristus Pán dokončil na zemi svoje vykupiteľské dielo, vystúpil na nebesia. Pred tým však ešte prvému z apoštolov Šimonovi, ktorému dal meno Peter – Skala, odovzdal kľúče od nebeského kráľovstva, čiže najvyššiu moc v Cirkvi. Jeho ustanovil za viditeľnú hlavu Cirkvi, ktorá je prirovnaná ovčincu a my veriaci sme ovce, ktoré patria do tohto ovčince. „Základ Cirkvi je na Skale, nemôže byť zrušená.“ A tu sme pri ďalšej známej veľkonočnej piesni, ktorá spolu s prvou už v úvode spomínanou piesňou, nám pomáhajú hlbšie prežívať veľkonočné sviatky. Ježiš Kristus miluje svoju Cirkev a seba samého vydal za ňu. Celá Cirkev, ktorá je rodinou Božích detí, sa raduje z Kristovho vzkriesenia. Podľa ďalšej piesne „Raduj sa Cirkev Kristova, veselo prespevuj“, prežívajme veľkonočnú radosť z Ježišovho víťazstva nad smrťou. Nech túto našu radosť nepremôže smútok, hnev, obava či neistota zo situácie v našej krajine. Aj keby sme o všetko prišli, dokonca i o zdravie, vieru nám nik nezvezme. Sami vieme, aký je to veľký dar a tak s ňou prežívajme každý deň. Tiež sa modlíme, aby sme mali dobrý rozum a v prípade predčasných parlamentných volieb dobré uvažovanie. Dobrí vládnuci predstavitelia budú viesť našu krajinu dobrým smerom, zlí ju budú viesť zlým smerom.

Pán Ježiš je dobrý Pastier, pretože dal svoj život za nás a dáva nám stôl svojho Slova a svojho Tela a Krvi a privádza nás na nebeské pastviny - vedie nás do neba. Ako nás vedie do neba? Cez svoju Cirkev, ktorej úlohou je viesť Boží ľud k spásu.

Na štvrtú veľkonočnú nedeľu sa naše mysle obracajú aj ku našim kňazským seminárom, odkiaľ

vychádzajú budúci duchovní pastieri. Nezabúdajme, že potrebujeme svätých kňazov a budeme mať len takých, akých si vymodlíme. Toto zamyslenie, nech nám pomáha duchovne prežiť veľkonočné sviatky, ktoré navonok prežívame opäť s viacerými obmedzeniami. No v našom vnútri nech i napriek tomu prebýva Kristov pokoj a láska.

PRAVÝ KREŠŤAN

Doba pandémie nás prinútila premýšľať nad pravou identitou kresťana. Môžeme sa nad tým zamyslieť práve vtedy, keď sa pozeráme na kríž a prázdny Boží hrob. Čo má vystihovať kresťana? Počet ružencov či sv. omší? Viera sa nemeria počtom ružencov či návštev kostola, hoci aj to je nevyhnutné, ale tým, ako prejavujeme lásku. Každý dobrý skutok ukazuje to, akými sme ľuďmi. A to je dôležité, žiť našu vieru v praxi, a robiť dobré skutky.

Táto pandémia neukázala len to najlepšie z nás, ale i to najhoršie. Egoizmus, neposlušnosť, myslenie len na to, aby „mne bolo dobre“ a druhí na to doplácajú. Človek tak veľmi chce slobodu, nechce byť zväzovaný pravidlami. Ale pravú slobodu nám vydobyl Kristus! Akú slobodu? Oslobodil nás od hriechu a večnej smrti. A kde? No predsa na kríži. Na kríži vidíme pravú lásku. Pravý dôvod našej viery. Ak niekoho milujeme, urobili by sme pre neho všetko. A to isté Boh robí pre nás. Z lásky k nám umiera na kríži, aby nám otvoril brány neba a aby nás učil tejto živej láske. Boh nerieši, či vieme naspamäť katechizmus, či Bibliu. On chce, nech tak hlavne žijeme, nech žijeme lásku tu na zemi, aby sme za ňu raz boli odmenení večnou láskou v nebi. Nech myslíme na druhých, nech vnášame do tejto doby namiesto vystatovania sa obeť, miesto slov viac skutkov, miesto pýchy viac pokory. Nik nemôže povedať, že som lepší kresťan ako iní, všetci sme totiž hriešni, no Boh nás miluje rovnako.

Nezabúdajme hlavne, že sme teraz pozvaní našu vieru naozaj žiť, žiť lásku, ktorú nám Boh dáva. Bez lásky a dobrých skutkov sme len navonok síce krásne nádoby, pekne zdobené chválou a peknými rečami o Bohu, ale vo vnútri sú prázdne. My takí nebudme. Sme pozvaní šíriť Božiu lásku a dobré skutky. Žime tak, ako to od nás chce sám Ježiš. On nám ukazuje lásku, ktorá je aj prísna, ale hlavne milosrdná. Napomína, ale nesúdi. Je horlivý, ale rešpektuje autority. Je Boh, ale stal sa sluhom všetkých. Túto lásku sme pozvaní nasledovať a šíriť ďalej. Podľa toho majú ľudia poznať pravého kresťana, nie podľa rečí, ale podľa skutkov. Veď i apoštol Jakub píše: „Ukáž mi svoju vieru bez skutkov a ja ti zo svojich skutkov ukážem vieru.“ Viera bez skutkov je mŕtva. Takisto viera bez lásky. Láska k Bohu a blížnemu je základ našej viery. Žime lásku, najmä teraz. Tento svet, naša spoločnosť ubitá pandemiou potrebuje znovu zažiť lásku z obety Krista a radosť z jeho vzkriesenia. Skúsme robiť viac dobrých skutkov, skúsme prinášať lásku tam, kde panuje smútok, či zlo. Skúsme svojím

životom ukazovať druhým, kto je to pravý kresťan, že je to ten, čo miluje Boha a blížnych a túto lásku aj žije v praxi. Je to kresťan, ktorého srdce neostane za bránou kostola, ale prináša lásku všade tam, kde je poslaný. Skúsme urobiť každý deň jeden dobrý skutok, aspoň drobnosť, niekomu pomôcť... Skúsme pomáhať aktívne aj v našich farnostiach a spoločenstvách. Ukážme, že túžime po Kristovi ako po prameni lásky a že odlúčenie od sviatostí našu vieru neochromilo, lež istým spôsobom posilnilo. Využime tento čas pandémie na spoznanie našej pravej identity a pýtajme sa na Božiu vôľu v našom živote. Všetci sme súčasťou Božieho plánu spásy. A sme pozvaní, tak ako Panna Mária, povedať Bohu svoje áno, počúvať Božie slovo, zachovávať ho a aktívne uskutočňovať. Ona sama žila lásku v praxi, lebo sama pocítila jej dotyk, sama sa stala nástrojom lásky. Svet potrebuje lásku. Svet potrebuje nás. Objavme v čase tejto pandémie lásku v osobe Krista, ktorý z lásky k nám išiel na drevo kríža, aby za nás zomrel. On je sám Láska. Naplňme sa touto Láskou a dokážeme všetko, aj pomôcť zmeniť tento svet.

Lucia Froncová

NENÁPADNÝ SKUTOK LÁSKY – PRÍBEH NA POTEŠENIE DUŠE

Z vlastnej skúsenosti vieme, že každý deň prináša so sebou množstvo situácií a zážitkov, ktoré si od nás vyžadujú konkrétne rozhodnutia. Len málokto si ale uvedomí, ako veľmi si Boh chce poslúžiť práve týmito všednými zdanlivo bezvýznamnými okolnosťami, aby tak celkom potichu prehovoril do nášho vnútra. Nechajme o tom porozprávať Tatianu Kuzmenkovú z Moskvy, ako bohato ju Boh odmenil za to, že počúvala hlas svojho svedomia.

Čo sa týka viery, každý človek má svoj vlastný príbeh. V mojom prípade to bola matka môjho budúceho manžela, ktorá ma po viacerých rokoch ako ortodoxne pokrstenú kresťanku vzala do katolíckej Katedrály Imaculaty v Moskve. Tam sme sa so Sergejom neskôr zosobášili a pokrstili sme tam naše tri deti, dve dievčatá a jedného chlapca. No po narodení nášho najmladšieho syna Il'juša sa vkradla takmer nepozorovateľne do života môjho muža i do môjho života náboženská ľahostajnosť, pretože nás starosti o dom a rodinu priam pohltili. Menej sme sa modlili a nedeľná bohoslužba sa pre nás stávala stále zriedkavejšou, až nakoniec oboje celkom zmizlo z nášho života.

Sedem rokov som žila prakticky bez Boha, keď som v máji 2007 zažila jedno rozhodujúce stretnutie. Ako zvyčajne šla som ráno metrom do práce. Keď som v ten deň vyšla zo stanice metra na ulicu a v obrovskom dave ľudí smerovala k podchodu, oči sa mi zastavili na asi 30-ročnom invalidovi, ktorý nehybne stál na najvyššom schodíku. Náhliači ľudia prechádzali okolo neho zľava i sprava a nikto si tohto úbožiaka nevšimol. Čo nikto nespozoroval, to mi bolo okamžite jasné: „Svojimi zmrzačenými nohami tento muž v žiadnom prípade nedokáže sám zísť dolu schodmi, nehovoriac o tom, že by sa na druhej strane podchodu dostal po schodoch hore.“ No aj ja som prešla okolo neho, rýchlo

som bežala dolu schodmi a iba mimochodom som si pomyslela: „Ach, veď niekto mu už len určite pomôže, ja musím ísť do práce.“ Už som bola v podchode, keď sa náhle – pre mňa celkom nezvyčajne – vo mne ozvalo svedomie. Zostala som nečakane stáť, obrátila som sa a invalida som ešte stále videla, ako sa na tom mieste stále bezmocne pozeral okolo seba. Bez dlhého rozmýšľania som sa vrátila späť k nemu a opýtala som sa ho: „Potrebujete pomoc?“ Mladý muž sa na mňa vďačne pozrel a prikývol. Tak som mu pomohla zísť dolu schodmi. Dosť ťažko sa o mňa opieral a napredovali sme len pomaly; počas cesty mi tento mladý muž začal rozprávať o svojej práci redaktora v študentskom časopise a o svojej rodine. Zdalo sa mi, že aj napriek svojmu ťažkému postihnutiu, dôsledku detskej obrny, svoj život prijal a celkovo pôsobil na mňa pokojným dojmom. Tak som išla s ním asi polhodinu až k zastávke električky, ku ktorej sa potreboval dostať. Ešte nikdy som neurobila niečo podobné! No keď električka neprišla, jednoducho som zastavila jedno auto, ako sme na to my Moskovčania zvyknutí a toto auto urobilo pre mladého muža „taxislužbu.“ Potom nastal okamih rozlúčky, na ktorý azda nikdy nezabudnem. Nikolaj, tak sa volal tento invalid, pevne vzal moje ruky do svojich, láskavo sa mi pozrel do očí, poďakoval sa a s neopakovateľným úsmevom povedal: Ste taká čistá. Ste vzácny človek.“ Dvere auta sa zavreli a bol preč. No ja som okolo seba už nič nevnímala. Ako to povedal Nikolaj? Aká som to? Čistá a vzácna? Úplne rozrušená som nedokázala zadržať slzy. Vtedy so totiž bola všetkým možným, len nie čistou a vzácnou. Veď som sa dobre poznala! Bola som upriamená len na pôžitok a vlastné blaho, celá moja osoba bola utkaná akoby z egoizmu, netrpezlivosti a upriamenosti na seba, plná náruživosti v kritizovaní svojich príbuzných a známych. A čo bolo najhoršie – moju dušu zaťažovali skutky, za ktoré sa ešte aj dnes hanbím, keď si len na ne spomeniem. Vo vnútri ešte celkom rozrušená som večer zavolała mojej priateľke Svetlane, krstnej mame mojich dcér, ktorá bola praktizujúcou katolíčkou. S plačom som jej porozprávala o mojom stretnutí s Nikolajom, na čo ona pokojne a s istotou povedala: „Tatiana, cez Nikolaja k tebe dnes prehovoril Ježiš. Trpezlivo čaká na tvoj návrat do Cirkvi.“ A Ježiš mal trpezlivosť, keďže som sa, žiaľ, i napriek vnútornému otrasu so srdcom plným ľútosti neponáhľala s návratom k Bohu. Potrebovala som ďalšiu „ranu z milosti“, ktorá prišla s celkom neočakávanej strany. Počas telefonátu mi totiž Svetlana navrhla: „Pošli v júni svoju dcérku Polinu do katolíckeho letného tábora k sestram Rodiny Panny Márie.“ A tak sa aj stalo. Keď sme po týždni prišli, aby sme Polinu z tábora vyzdvihli, bežala nám v ústrety s rozžiarenou tvárou a volala: „Mama, otec, musím sa bezpodmienečne pripraviť na prvé sväté prijímanie!“ V tomto okamihu som cítila, že ťažobu osobného odlúčenia od Krista nedokážem už dlhšie znášať. Tak veľmi som potrebovala radu, podporu! A skutočne – prišla ku mne jedna zo sestier, ktorá mi počas krásneho rozhovoru povedala rozhodujúce slová: „Boh je iba láska a milosrdenstvo! Prečítajte si evanjelium, tam je to napísané!“ Túto pravdu som v tom okamihu prijala s otvoreným srdcom, ako tá, ktorá ďaleko zablúdila.

Prečítala som si teda evanjeliu podľa Lukáša a ešte v tom istom lete začala moja rodina chodiť na nedeľnú svätú omšu. Počas dcérinej prípravy na prvé sv. prijímanie, som sa aj ja zúčastňovala na náuke o viere pre dospelých. V duši som na svätú spoveď bola síce pripravená, no napriek mnohým pokusom som ešte nedokázala urobiť tento rozhodný krok. Od môjho stretnutia s Nikolajom prešlo osem mesiacov a 18. januára 2008 som bola opäť na nedeľnej svätej omši. Tu si Boh nanovo poslušil mojou priateľkou Svetlanou, ktorá ma po svätej omši jednoducho vzala za ruku ako dieťa a zaviedla ma k spovednici. Po siedmych rokoch som sa po prvýkrát opäť vyspovedala a moja následná radosť a uľahčenie boli neopísateľné. Môžem povedať len toľko: Boh sa mi za moju neveru „pomstil“ svojou milosrdnou láskou. Dnes som si viac než kedykoľvek predtým vedomá, aký nezaslúžený dar to bol, že som celú záťaž a hriechy zanechala v spovednici a ako „stratená dcéra“ som sa mohla nechať celkom nanovo odiať do Božieho milosrdenstva. A hoci ešte stále vo viere a v láske k Bohu cítim, akoby som stála na roztrazených nohách, chcem mu robiť radosť tým, že sa ku všetkým správam dobre. Ozvala sa vo mne celkom nová túžba – spoznať Boha hlbšie. Zreteľne som tiež cítila, že moja duša už nedokáže byť bez svätej omše, bez modlitby, bez evanjelia, bez kázne a kresťanských kníh. /spracované podľa Víťazstvo Srdca, 15. roč., 2010, č. 72/

SVEDKOVIA NAŠICH ČIAS

V nedeľu 10. januára 2020 sme sa dozvedeli o odchode do večnosti nášho bývalého pána dekana Mons. Miloslava Mrvu. Stalo sa tak v 84. roku jeho života

a 52. roku kňazstva. Pohrebné obrady sa konali v tichu 16. januára vo Varovom Šúre. Jeho cesta ku kňazstvu nebola priamočiara. Najprv vykonával rôzne profesie, až ho Pán povolal do svojej vinice. Svoju cestu ku kňazstvu opísal v knihe „Vyznanie kňaza - Vďaka ti, Bože!“

Narodil sa 18. decembra 1936 v Šúrovciach vo veriacej rodine, kde na výchovu dbala hlavne matka. Mal dve sestry, Annu, Irenu a brata Vladimíra. Od mladosti sa zaujímal o šport, hlavne futbal, šach a turistiku. Základnú školu vychodil doma v Šúrovciach. V rokoch 1951-54 študoval na gymnáziu v Galante. Ako 18-ročný nastúpil v Abraháme za učiteľa, kde prežil 14 pekných mesiacov.

Potom nasledovala vojenčina. S rovesníkmi ich vlak odviezol do českých Pardubíc. Tam boli štyri kasárne, Miloslava prideliili na Húrky k spojárom. Bol to tvrdý výcvik. Na útvare potrebovali troch zdravotníkov. Mali dvoch zubných technikov a tak tretieho vybrali učiteľa.

Preradili ich na výcvik do Ružomberka, kde obdobie vojenčiny prebehlo pokojne. Praxovali v nemocnici v Jaroměři a postupne prešli všetkými oddeleniami. Prišiel koniec vojenčiny a po nej opäť práca učiteľa, tentoraz v Bábě. V roku 1958 okolo sviatku Lurdskej Panny Márie po povrchnom živote nastalo obrátenie. Miloslav začal čítať otcovu knihu od Břetislava Kafku „Človek budúcnosti, rozumu a vôle.“ Vtedy sa začal úprimne modliť a pristupovať k sviatostiam. Kľakol si pod krížom, vykonal si generálnu sv. spoveď. Učiteľstvo skončilo, ostali len pekné spomienky na deti, učiteľov i rodičov. Krstný otec z Bratislavy pracoval na pošte a tak ponúkol prácu i bývanie Miloslavovi. Ten chodil každý deň do kostola. Keďže sa mal stať vedúcim pošty, poslali ho na trojmesačné školenie do Liptovského Mikuláša. Najprv zastupoval vedúcich pôšt v Bratislave a okolí. Pri práci na pošte sa venoval turistike a čítaniu, najmä náboženských kníh. Mal zásadu viesť ľudí k čítaniu, potom sú silní vo viere. Vtedy začal uvažovať o kňazstve. Lenže na bohosloveckú fakultu sa hlásilo 150 uchádzačov z celého Slovenska a prijímali asi 15. Po zastupovaní mu prideliť poštu v Záhorskej Bystrici, potom v Podunajských Biskupiciach. Čoraz viac myslel na kňazstvo, aj priatelia radili, aby šiel za svojím cieľom, V roku 1962 sa rozhodol prihlásiť na bohosloveckú fakultu, ale rodičia nesúhlasili. Na radu miestneho kňaza o rok skúsil znova. Rodičia, najmä otec mlčali. Miloslav z Bratislavy domov nechodil. Ďalšia rana prišla, že ho na prijímacie pohovory nepozvali. Cirkevný tajomník tvrdil, že kto bol raz učiteľom, toho do seminára nevezmú. V roku 1964 znovu podal prihlášku a po dlhých prieťahoch bol na bohosloveckú fakultu prijatý. Keď prišiel deň nástupu, s perinou, ktorú mu dala mama, cestoval vlakom i električkou. V seminári bolo na izbe dvadsať budúcich kňazov. Všade bol prach, ktorý dráždil hrdlo po celých 5 rokov. Alergia na prach? Doma cez prázdniny sa stav zlepšil, ale po nástupe do ďalšieho ročníka sa situácia opakovala. Za štúdium sa platilo a tak si Miloslav cez prázdniny privyrábal. Štúdiá išli dobre a postupoval do vyšších ročníkov. V spoločnosti sa menila situácia – blížila sa tzv. Pražská jar. Boli to pohnuté časy, ale politická situácia sa opäť „normalizovala.“ Tak prišiel posledný rok štúdiá a vysviacka na kňaza 22. júna 1969. Kandidátov vysviacal biskup Pobožný z Rožňavy. V dedine Varov Šúr /časť Šúroviec/ sa po dlhých rokoch konali primície. Cesta ozdobená, družičky, hudba a rodičovské požehnanie. Salezián Vendelín Sabo /matkin brat/ viedol novokňaza koltáru. Miestny pán farár odovzdal dar od farníkov – nový kalich. Nasledovala primičná sv. omša a nakoniec novokňazské požehnanie. Otec sa vyjadril: „Bol to najkrajší deň môjho života!“ Po primiciách nastúpil novokňaz na primičnú cestu do Talianska. Výdavky hradili americkí Slováci. Za dva týždne si prezrel Rím so všetkými bazilikami, ale aj svetské pamiatky. Prvým kaplánskym miestom boli Šurany. Pod vplyvom seminárnych chorôb mal poškodené hrdlo i hlas, nebolo ho dobre počuť. Po roku nasledovali Piešťany, potom Levice a Vrbové /farnosť na vysokej úrovni/. Keďže sa venoval mládeži, nasledovalo

preloženie, tentoraz do Hlohovca. Práce bolo veľa, bol tam kláštor i školy. Potom nasledovalo prvé miesto správcu farnosti: Dolné Orešany. Kňaza tam privítali kráľovsky – dychovka a mládežnícky spevokol. Predchodca tu zanechal živú farnosť. Športovci sa dozvedeli, že pán farár hrával futbal i ping-pong, preto chceli hrať futbal na farskom dvore. Venovať sa mládeži v tých časoch bolo „trňom v oku“ vtedajším vyšším predstaviteľom. Mocných znepokojovalo aj to, že v Dolných Orešanoch chodilo veľa detí na náboženstvo. Otca Miloslava potom preložili do väčšej farnosti, do Smoleníc s príahľými filiálkami Lošonec a Neštich. Tu sa stal dekanom. V Smoleniciach bola všade zima, na fare i v troch kostoloch. Úrady nechceli povoliť kúrenia. Po páde totality farníci brigádnicke postavili novú faru, ktorej základný kameň posvätil dňa 22. apríla 1990 v Bratislave - Vajnorochoch pri svojej prvej apoštolskej návšteve Československa pápež Ján Pavol II. Z vďačnosti, že sa dielo podarilo, na Záruboch postavili dvojkriž. Potom prišla z arcibiskupského úradu v Trnave ponuka: miesto špirituála v Kňazskom seminári v Bratislave. Vyhováral sa, že nemá skúsenosti s výchovou budúcich kňazov, ale nakoniec súhlasil. Popri seminári pôsobil na fakulte ako asistent a prednášal pastorálnu teológiu. Po šiestich rokoch otec arcibiskup Sokol, hoci nerád, napokon súhlasil s jeho uvoľnením a podpísal novú dispozíciu. A tak sa r. 2000 stali novým pôsobiskom otca Miloslava Horné Orešany, kam chodil už zastupovať zo seminára. Z tohto obdobia mám peknú spomienku. Pri duchovnom rozhovore sa ma pán dekan opýtal: „Čo čítate?“ Aké knihy obľubujete?“ Vedela som, že si budeme rozumieť. Páter Matúš, ktorý spravoval farnosť dovtedy celkom 23 rokov, odišiel pre chorobu na zaslúžený odpočinok do charitného domu v Pezinku. Pán dekan Mrva preberal farnosť s pátrou podmienkou postaviť novú faru. Mal vtedy 64 rokov. Najprv farský časopis, potom pastoračná a hospodárska rada a farská knižnica. Práce bolo dosť aj na duchovnom poli. Anapokon sa brigádnicke postavila aj nová farská budova, na ktorú asi tretinu peňazí zanechal predchodca. Miestni veriaci tiež ochotne prispievali, kto koľko mohol. Pre deti sa pripravovalo 200 balíčkov na Mikuláša. Čo sa neminulo, pán dekan obdaril chorých pri predvianočnej spovedi. Na Mikuláša vybral 20 chudobnejších dôchodcov, ktorých z vlastných úspor obdaroval. V utorok po sv. omši sme mávali na fare biblické stretnutia pri Svätom písme. Niektorí si pripravili úryvok a potom bola diskusia. Väčšinou sa ich zúčastňovali len ženy. Nezabudnuteľné boli fašiangové posedenia pri reprodukovanej hudbe. To je len malá časť z aktivít. Vďaka pánu dekanovi, naučila som sa modliť Liturgiu hodín.

Na sklonku roka 2009 musel pán dekan ukončiť pastoračnú činnosť a odísť do dôchodku, avšak s boľavým srdcom. Mal 73 rokov a rád by bol ešte zostal a pracoval, no rozhodnutie vtedajšieho trnavského arcibiskupa Mons. Róberta Bezáka rešpektoval. Prvý rok býval v Dome pokojnej staroby v Cíferi a po nedeliach zastupoval vo farnostiach. Potom bol

ustanovený v Dome pre seniorov Humanus v Hlohovci ako výpomocný duchovný. Potom prišli rôzne zdravotné problémy... Poďakoval sa Pánu Bohu za 75 rokov aj za 80-tku svojho života, ktorú oslávil v Smoleniciach so svojimi priateľmi. Pri tejto príležitosti dostal hodnosť monsignora, kaplána Jeho Svätosti. Napokon oslávil jubilejných 50 rokov svojej kňazskej služby, ktoré si pripomenul 22. júna 2019 v Horných Orešanoch. Ďakoval Bohu a všetkým svätým, ako aj tým, ktorí mu pomáhali – rodine, priateľom, dobrodincom a bývalým farníkom. Lúčil sa s nami slovami „Dovidenia v nebi.“ Posledné roky prežil v kňazskom domove v Nitre pod Zoborom, odkiaľ ešte minulý rok prispieval do nášho časopisu svojimi vzácnymi príhovormi. Na svojich pôsobiskách vyoral hlbokú brázdnu na duchovnom poli i v mnohých srdciach farníkov. Nech Boh oslávi jeho dušu!

Mária Nováková

NÁSILIE PÁCHANÉ POČAS PANDÉMIE ZA ZATVORENÝMI DVERAMI

Uplynul práve rok od začiatku pandémie koronavírusu na Slovensku, Veľkú noc 2020 sme už nemohli sláviť tak ako po iné roky. Nikto z nás nepredpokladal, že situácia o rok bude ťažšia a ochorenia, či úmrtia sa dotknú mnohých našich rodín. Všetkým, ktorým odišiel niekto blízky do večnosti, vyslovujem úprimnú sústrasť a vdp. otcovi Mons. Miloslavovi Mrvovi poďakovanie, že žil pre nás, aby nás privedol k Bohu a prosbu, aby v nebi orodoval za nás.

Modlime sa, nech pandémie pominie a my sa budeme opäť zúčastňovať na svätých omšiach a spoločných podujatiach. Nech nám k tomu Pán Boh pomáha.

Manželia doteraz trávili čas v práci, deti v škôlke alebo v škole. Nemali pre seba veľa času. Teraz zdieľajú spoločne priestor a čas, rodičia sa učia s deťmi, manželia sa môžu viac venovať sebe. Niektoré rodiny to nezvládajú, najmä tie, v ktorých neboli doriešené niektoré vzťahy a problémy. V sústavnom kontakte sa začnú nezodpovedané otázky vyplavovať. Môžu nastať hádky až domáce násilie. Manželstvá, ktoré sú založené na pevnom základe, môžu naopak svoj vzťah prehĺbovať a uvedomiť si, čo ten druhý pre neho znamená. V tomto čase hlbokou skúškou prechádza aj samotná Cirkev. Ľudia sa nestretávajú na bohoslužbách, neprijímajú Eucharistiu. Veľkonočné sviatky bez verejných obradov a bez účasti veriacich. Cirkev sprostredkováva sväté omše prostredníctvom televízie a modlitby prostredníctvom sociálnych sietí. Z dejín sa dozvedáme, že podobná situácia, kedy sa nekonali veľkonočné obrady nastala asi v 70. roku po Kristovi, keď bol zbúraný Jeruzalemský chrám. V novodobých dejinách nie je nám známa takáto situácia. Aktuálne v danej situácii, keď z dôvodu pandémie koronavírusu zostali rodiny v izolácii, niektoré nedoriešené vzťahy medzi manželmi, alebo spolubývajúcimi sa vyostřili. Nie je zriedkavosťou slovná výmena názorov a u slabších charakterov i fyzické napadnutie. Žiaľ, aj v dnešnej dobe máme mnoho žien, detí a starých ľudí, ktorí sú týraní a zneužívaní. Chceme upozorniť na ich bezbrannosť, aby sme k ich utrpeniu neboli nevšímaví a ľahostajní, aby sme ako kresťania pomáhali, prosili a modlili sa za nich, ale tiež, aby sme nemali strach trvať na odstránení neprávosti a náprave. Zriaďujú sa telefónne linky, na ktoré môžu týrané deti, ženy ale aj starí ľudia volať nielen o pomoc, ale požiadať aj o radu.

Okrem psychológov, prípadne študentov vysokých škôl zameraných na sociálnu prácu, medicínu, psychológiu, teológiu sa zapájajú aj kňazi, ktorí trpezlivo vypočujú každého, kto o pomoc žiada, prípadne poskytnú radu, čo v danej situácii je potrebné urobiť. Násilie v domácnosti je väčšinou z rôznych dôvodov utajované, no vyskytuje sa najčastejšie. Nie je to problém jednej rodiny, či jednej farnosti, alebo iba Slovenka, násilie na slabších – ženách, deťoch a senioroch je páchané na celom svete. Ľudská dôstojnosť je nedotknuteľná. Mnohokrát sa na ženách pácha znásilnenie, sexuálne násilie, týranie zverenej osoby, nárast týchto činov počas pandémie prudko vzrástol. Najčastejšími formy násilia sú fyzické, psychické, sociálne, ekonomické, sexuálne násilie a mnoho ďalších.

V týchto dňoch mnohí z nás zaregistrovali správu, že v domove sociálnych služieb v Bratislave prepustili 5 zamestnancov, ktorí týrali osoby im zverené. Kontrola zistila na klientoch stopy fyzického násilia ako aj odopieranie jedla. Nemôžeme byť ľahostajní k takému zaobchádzaniu so starými a chorými ľuďmi. Každý človek si zaslúži dôstojné zaobchádzanie, úctu a lásku. Násilie páchané počas pandémie za zatvorenými dverami najviac zažívajú ženy. Nie vo všetkých krajinách je znásilnenie klasifikované ako trestný čin. Mnohé ženy, niekedy sú to dievčatá v detskom veku, na ktorých sú páchané mnohé druhy týrania. Väčšina žien zo strachu násilie nenahlási. Napriek výskumom v oblasti páchania násilia na ženách, nedostatok komplexných údajov v tejto oblasti pretrváva. Násilie páchané na ženách je zneužitie moci muža voči žene – jedná sa o prípady, kedy žene niekto ubližuje akoukoľvek formou, robí fyzicky, psychický a sexuálny nátlak. Násilie je každý čin, ktorým niekto druhého núti robiť čo nechce robiť, alebo mu zabráňuje robiť, čo chce. Svojím správaním vyvoláva u nej pocity strachu. Násilie je akékoľvek konanie, ktoré negatívne vplyva alebo ohrozuje život, fyzickú a psychickú integritu, alebo osobnú slobodu, alebo ktoré vážne poškodzuje vývoj osoby, na ktorej je násilie páchané. Spomenuli sme neľudské zaobchádzanie so seniormi, manželkami, či družkami, no žiaľ, násilie sa dotýka aj detí, ktoré sú krehké a následky kriku, bitky a ďalších spôsobov neľudského zaobchádzania môže na nich zanechať následky na celý život. Domáce násilie v dnešných podmienkach izolácie a zákazu vychádzania je dostatočne utajované; manželky sa boja oznámiť násilníka, pretože majú strach, že potom by to bolo ešte horšie. Majú strach, kde budú bývať, kde zoberú peniaze na výchovu detí a riešenie mnohých ďalších problémov. V konečnom dôsledku musia vyhľadať pomoc. V súčasnosti môžu pomôcť telefonické linky dôvery, či už pre deti alebo dospelých. Netreba zatvárať oči, keď niekto ubližuje slabším. Sme kresťania, všimajme si, či tu je niekto, kto potrebuje našu pomoc. Často to býva práve kňaz, ktorému dôverujú a požiadajú ho o radu, pomoc, odporúčanie, spoluprácu s centrami pre rodinu. Pastoračne poradenstvo je špecializovaná forma pastoraľnej starostlivosti, pomáha jednotlivcovi, skupine, rodine. Využíva viacero liečebných metód v súlade so spirituálnym rozmerom. Cieľom je pomáhať tak, aby sa uzdravovanie realizovalo v integrácii svojpomoci a duchovného rastu. Osoba môže byť uzdravená nie iba na úrovni emocionálnej, ale jej život musí byť zakorenený v psychologickom raste, ale tiež otvorený Božej slobodnej iniciatíve, ktorá zahŕňa milosť. Pastoraľný poradca pracuje s viacerými stranami osobnosti človeka – psychologickou zrelosťou, sociálnym prostredím, ale rovnako vytvára priestor aj pre nadprirodzený rozmer

života, ktorú prináša „milosť“, teda spiritualita.“ Na jednej strane sme izolovaní doma, no na druhej strane je potrebné povedať aj to, že ľudia mnohokrát nemajú dostatok peňazí na prežitie, na základné potraviny, nemajú prácu. A práve z týchto najchudobnejších rodín sa dajú nalákať ženy, dievčatá aj neplnoletí mládenci „na dobre platenú prácu“ do zahraničia. V skutočnosti ženy a dievčatá sú nútené k prostitúcii a muži ťažko pracujú bez mzdy s malým množstvom jedla. Odoberajú sú im osobné doklady a žijú za zamknutými dverami, sú prakticky zotročení. Tieto bolestné skutočnosti nie sú Cirkvi ľahostajné, zaujíma k nim jasný postoj, dôkazom je aj príspevok, ktorý odznel na konferencii vo Vatikáne. Pápež František napísal, že ženy a deti ktoré sú nútené, oklamané a zneužívané, často patria k tým najzraniteľnejším na celom svete. Mnohé vydržia životy a skúsenosti, ktoré sú desivé voči ich ľudskej povahe. Niektoré sú zradené ich milovanými, iné sú podvedené, oklamané. Obete môžu byť zneužívané a môže sa s nimi obchodovať v ich vlastnej krajine, alebo môžu byť presunuté cez hranice. Sú korisťami obchodníkov hlavne preto, lebo sú vnímané ako bezbranné. Poraziť tento zločin je obrovská a komplexná výzva. Formy zneužívania sú desivé. A kvantily sú nepredstaviteľné. Táto úloha je o to ťažšia, že obeť sú zvyčajne skryté a zriedkavo viditeľné pre spoločnosť. Ale úplná hrôza obchodovania s ľuďmi, ktoré je realitou v toľkých krajinách, nesmú premôcť naše odhodlanie zbaviť sa ich. Ožobráčené o slobodu, využívané pre zisk, obeť znášajú násilie, znásilnenie, hlad a zneužívanie. Niektoré sú nútené do kriminálneho života, a držané v strašných podmienkach, bez prostriedkov na únik. Emocionálne, psychologické a niekedy fyzické škody sú nevyčísľiteľné. Boj proti modernému otroctvu naberá na sile. Sústreďujeme sa na to, vďaka čomu môžeme bojovať proti tomuto zločinu, podporovať obeť a zvyšovať povedomie. Je to prvý dôležitý krok. Po celom svete rastie povedomie, že horory otroctva neboli ešte úplne odstránené. Vlády musia byť v čele. Náboženské organizácie môžu poskytnúť poradenstvo a podporu, orgány činné v trestnom konaní musia zadržať jednotlivcov a kriminálne skupiny, ktoré obchodujú s touto ľudskou mizériou. Reťaze moderného otroctva nemusia byť vždy viditeľné, ale utrpenie reálne je. Toto je moment kedy sa môžeme spoločne postaviť proti tomuto zlu. V apoštolskej exhortácii Evangelii Gaudium, pápež František toto odsudzuje a nalieha: „Neodvracajme zrak od tohto problému, urobíme všetko čo je v našich silách, aby sme oslobodili zraniteľných, ktorým bol ich vlastný život kruto ukradnutý.“

Anna Jurovčíková

VŠETKÝM ČITATEĽOM MALOKARPATSKÉHO POSLA AKO AJ VŠETKÝM NAŠIM VERIACIM PRAJEM A VYPROSujem POŽEHNANÉ A HLBOKÉ PREŽITIE VEĽKONOČNÝCH SVIATKOV, PEVNÚ VIERU A FYZICKÚ I VNÚTORNÚ SILU PRI ZDOLÁVANÍ VŠETKÝCH ŽIVOTNÝCH SKÚŠOK.

KRISTUS, SVETLO SVETA NECH PREMÁHA KAŽDÚ TMU NAŠICH SLABOSTÍ A V JEHO SVETLE NECH VEDIEME DOBRÝ KREŠŤANSKÝ ŽIVOT.

Váš duchovný otec farnosti Milan Červeňanský

Farský štvrťročník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkve a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor. Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15. IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225.

DO BOŽEJ RODINY PRIBUDLI

Miroslav Petrovič
Veronika Cisárová
Matúš Drozda
Samuel Chryala
Šimon Púchly
Nina Hodulíková

ZOSOBAŠILI SA

Miroslav Petrovič /H. Orešany/ a Zuzana Federlová /Bratislava/

NA VEČNOSŤ ODIŠLI

Jarmila Zvonárová /91-ročná/, H. Orešany
Karol Hoblík /67-ročný/, H. Orešany
Rudolf Kondrček /68-ročný/, H. Orešany
Pavel Hacaj /76-ročný/, Lošonec
Daniela Benovičová /69-ročná/, H. Orešany
Mária Benovičová /90-ročná/, H. Orešany
Jozef Kováč /59-ročný/, H. Orešany
Mária Školeková /88-ročná/, H. Orešany
Marián Burský /59-ročný/, H. Orešany
Ľubomír Šajbidor /61-ročný/, H. Orešany
Irena Sitárová /80-ročná/, H. Orešany
Alexander Blahút /61-ročný/, Lošonec
Stanislav Mihalík, 65-ročný, H. Orešany
Milan Kvasňovský, 83-ročný, H. Orešany

UDALOSTI

Na miestnom cintoríne v Horných Orešanoch sme sa dňa 24. marca 2021 rozlúčili so sr. Teréziou Jakubíkovou z Kongregácie sestier Najsvätejšieho Spasiteľa, ktorá odišla do večnosti vo veku nedožitých 90 rokov. Sr. Terézia vlastným menom Mária Jakubíková pochádzala z Hvozdnice v okrese Bytča a Bohu zasväteným životom žila 75 rokov. Rozlúčiť sa s ňou prišlo niekoľko sestier z Kongregácie Najsvätejšieho Spasiteľa so sídlom na Jakubovom námestí v Bratislave spolu s jej synovcom s manželkou.